

Світличний Костянтин Кирилович

Біографія

Костянтин Кирилович Світличний народився 5 березня 1922 року в селянській багатодітній родині, яка мешкала тоді в радгоспі "Грузький" Макіївського району Донецької області. Отож, "Костя тільки-но на ноги зіп'явся, так і заявив про свою веселу вдачу. Сміявся, незважаючи на злидні, нестатки, негаразди...".

Життєві дороги Костянтина Світличного простягнулися до дітей. Закінчив Макіївську педагогічну школу. Викладав у Войківській напівсередній школі українську мову та літературу. Учителював, оскільки дуже любив дітей і молодь. Любила і його дівчата. Та як не любити було красивого, високого, чорночубого юнака, котрий жити не міг, аби не помітити у кожному життєвому явищі щось кумедне, несподіване.

Юнацький сміх та вчителювання Костянтина Світличного призупинила війна. Був і в окупації, і на фронті, мав тяжке поранення. Додому повернувся інвалідом. Та оптимізму і почуття гумору не втратив, навпаки: життєстверджувався і життєстверджував усіх навколо себе.

І знову життєві дороги привели його до дітей. Заочно, з відзнакою закінчив Донецькі учительський і педагогічний інститути. Нагороджений значком "Відмінник народної освіти". Працював завучем. Клопотів у школі було досить багато, а хотілося ще й писати, та часу не вистачало. Тому писав під час літньої відпустки, зачинившись у школі, щоб ніхто не заважав.

Одного разу написав для газети репортаж із шкільного життя, в редакції почитали, реготали і чухали потилицю: "Де ж ми його надрукуємо, як тут на цілих чотири наших сторінки?". Порадили писати і надсилати до видавництва. Відтоді й почалося... Одна за одною виходили книги гумористичних оповідань. Найбільші тиражі розходилися менше, ніж за місяць. Бо любить народ наш гумор, шанує тих, хто несе, не шкодуючи у життя відраду.

Перша його збірка гумористичних оповідань "Реп'яхи" з'явилася у 1957 році. Взагалі ж Світличний – автор майже двох десятків книг, переважно – гумористично-сатиричних. Серед них – "З висоти супутника", "Я і Каміла", "Стережись автомобіля", "Не без усмішки", "Моральне обличчя Булкіна", "Нерентабельна любов" та інші. Героями його повістей були теж переважно молодь, учні шкіл та училищ.

У 1974 році в житті автора відбуваються зміни. Костянтин Кирилович переїжджає до Черкас. Простий, лагідний і завжди привітний, відразу тепло був прийнятий літературними колами міста. Та так тепло, що інколи аж дивувався дехто, як жили вони без цієї щирої і приязної людини, – і потяглася до нього обдарована молодь. Відтак письменник став літературним наставником, керівником літературного об'єднання "Ровесник" при газеті "Молодь Черкащини".

Костянтин Кирилович знаходив час для кожного. Давав поради, терміново і терпляче читав рукописи, кваліфіковано аналізував прочитане. Як же Кость Кирилович

умів слухати! А як оповідач був і зовсім неперевершеним!

Костянтин Кирилович знаходив час і для власної творчості, і для читання численних рукописів. Виступав на літературно-мистецьких святах, які проводилися на Черкащині. З'їжджалися на них митці звідусіль. Костянтин скрізь був душею компанії. Починав свій виступ автор не з гуморески, а зі своєї передмови, якою намагався "підготувати" читачів до уже подальшого сприйняття гумористичного твору. Робив це дуже вміло, читав надзвичайно виразно, ніби "між іншим легенько виділяв, якесь однісіньке слово, викликавши цим у слухачів вибух сміху!". Слухали його всі з захопленням. Регіт починався з першої фрази автора.

Виступи Костянтина Кириловича як перед дорослими слухачами, так і перед школярами проходили з великим успіхом, хоча багато з гуморесок, які він читав, були на теми вельми серйозні й досить непрості.

Маючи викладацький досвід роботи у школі, автор добре знав, розумів і відчував школярську аудиторію, умів смішне поєднати з повчальним. Не раз повторював думку і про те, що довести людину до сміху набагато важче, ніж довести її до сліз. Виступи Костянтина Світличного були і цікавими, і водночас змушували читачів замислюватись, як над літературними творами, так і над непростим нашим життям.

Може, саме в тому і полягала затаєна глибіння обдарування цього майстра, щоб завдяки всеосяжній стихії сміху зробити складне – простим і зрозумілим, а потворне і варте осуду – смішним!

Письменники і вся літературна громадськість Черкащини дякують Долі, що звела їх з цим вічно дотепним, життєрадісним чоловіком, який завжди випромінював добро і радість, запалював ними інших.

Черкаська земля стала вічним прихистком праху талановитого гумориста. Помер Костянтин Кирилович Світличний 7 лютого 2001 року.

Людина живе стільки, скільки її пам'ятають. У письменників вік – довший, ніж у інших людей. Адже залишаючи по собі книги, людська душа ділиться своїм життєвим набутком із кожним, хто читатиме ті книги, – і ніякі часові межі не можуть цьому завадити.